

DANKBAAR AANDENKEN AAN

DE HEER

Jacqui BAEYENS

Echtgenoot van Mevrouw Frieda DE WOLF

geboren te Steenhuize-Wijnhuize op 22 september
1939 en overleden te Zottegem op 15 september 1996.

Jacqui,

Het nieuws van je heengaan kwam als een donderslag op ons af. We hadden niet gedacht dat je ons reeds zo vroeg zou verlaten.

Toen twee jaar terug de eerste symptomen van je ziekte de kop opstaken, was niemand er zich van bewust dat het zo'n vaart zou lopen!

Zevenentwintig jaar geleden nam je de zaak van je vader over; een zaak waar je je met hart en ziel voor inzette en waar je van hield. Mede hierdoor was je alom bekend als "Jacqui uit de garage". Je oefende je dagtaak met veel plezier uit, om daarna nog eventjes binnen te springen in "De Kat", waar je een graaggeziene vriend was, om vervolgens bij je vrouwtje Frieda en zoon Jurgen aan tafel te gaan.

Aan Jurgen toonde je hoe voor een gezin te zorgen. Nooit kwam dit iets te kort. Het niet meer kunnen zorgen, omwille van je ziekte, voor je familie en het niet meer uitoefenen van je hobby en je werk, deed je pijn.

Tot op de laatste dagen bleef je optimistisch; je genoot nog met teugen van de wielervedstrijd tijdens de Zottegemse augustuskermis.

Maar samen met de zomer ben je van ons heengegaan en dan nog wel precies één week voor je 57e verjaardag!

In het haast onmogelijke bleven we geloven, maar wonderen zijn niet van deze wereld!

Met deze gedachte en het beeld van een steeds vrolijke "Jacqui uit de garage", nemen wij afscheid van je...

Samen met Jurgen en Nathalie, die beiden je oogappels waren, bedankt je vrouwtje Frieda je voor alles wat je ooit voor hen deed.

Bedankt Jacqui, voor alles wat je was en om alles wat je gaf...
Vaarwel, wij vergeten je nooit!

De weg van de stilte loopt van ons dorp weg. De asfaltwegen gaan over in zand en aarde. Je komt dan de wilde natuur tegen waar bloemen en vogels nog de stilte bekleden. Ook Jacqui is die stille weg gegaan, over kasseien en stenen heen, bij het wegebben van de maan. Hij wou nog zoveel zien, want er was hem nog heel wat vreemd: nog zoveel kleuren, nog zoveel geluiden, nog zoveel plaatsen. Hij wou nog zoveel doen, want er was nog heel wat werk: tuinieren, genieten, vriendschap geven. Wat zou jij doen als je morgen 57 wordt? Bij het begin van de herfst, bij het kleuren van de bladeren wordt Jacqui uit zijn lijden verlost. Met moed en kracht neemt hij afscheid. Een afscheid dat zwaar valt. Tot troost blijven ons zijn woorden vol lof. "Dank je, Frieda, voor je ontelbare zorgen. Dank je wel, voor je inzet en je ijver, voor je kracht en je werkvermogen." - "Dank je, Jurgen en Nathalie, dank voor je steun en je moed die je samen met mij opbracht." - "Dank je, familie en vrienden, voor je bezorgdheid en bekommernis, voor je bezoek en je woorden van troost." - "Als je niet meer verder kunt, zijn de mensen om je heen een bron van kracht. Weet dat die stille weg, ook al gaat hij over stenen en kasseien, niet de weg is die naar het einde loopt".

